

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Z. IV Wydział w sprawie z powództwa W. P. przeciwko J. F., E. J., M. K., D. S., K. G. (1), K. K., E. W., J. K. (1), E. O., R. M., M. R., A. B., K. G. (2), E. M., R. W. i E. N. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. umorzył postępowanie w stosunku do pozwanej A. B.;
2. pozbawił tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Zgierzu – Sądu Pracy z dnia 28 maja 2001 roku wydanego w sprawie IV P 203/00 opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz K. G. (2) w dniu 31 stycznia 2002 roku, a na rzecz pozostałych powódek w dniu 4 marca 2002 roku wykonalności w zakresie kwot po 700 zł brutto należności głównych zasądzonych na rzecz J. F., E. J., M. K., D. S., K. G. (1), K. K., E. W., J. K. (1), E. O., R. M., M. R., K. G. (2), E. M., R. W. i E. N.;
3. oddalił powództwo w stosunku do pozwanych J. F., E. J., M. K., D. S., K. G. (1), K. K., E. W., J. K. (1), E. O., R. M., M. R., K. G. (2), E. M., R. W. i E. N. w pozostałej części;
4. zasądził od W. P. na rzecz J. F., E. J., K. K. i R. M. kwoty po 492 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu r. pr. K. N. - od oddalonych części powództwa;
5. zasądził od W. P. na rzecz J. K. (1) i M. R. kwoty po 492 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu r. pr. M. F. - od oddalonych części powództwa;
6. zasądził od W. P. na rzecz D. S. i K. G. (1) kwoty po 110,70 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu r. pr. M. F. - od oddalonych części powództwa;
7. zasądził od W. P. na rzecz E. O. kwotę 492 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu r. pr. A. C. - od oddalonych części powództwa;
8. zasądził od W. P. na rzecz E. N. kwotę 492 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu r. pr. B. J. - od oddalonych części powództwa;
9. przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz r. pr. K. N. kwoty po 246 zł tytułem części wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanym J. F., E. J., K. K. i R. M. – od uwzględnionej części powództwa;
10. przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz r. pr. M. F. kwoty po 246 zł tytułem części wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanym J. K. (1) i M. R. – od uwzględnionej części powództwa;
11. przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz r. pr. M. F. kwoty po 110,70 zł tytułem części wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanym D. S. i K. G. (1) – od uwzględnionej części powództwa;
12. przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz r. pr. A. C. kwotę 246 zł tytułem części wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanej E. O. – od uwzględnionej części powództwa;
13. przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz r. pr. B. J. kwotę 246 zł tytułem części wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanej E. N. – od uwzględnionej części powództwa;
14. nie obciążył pozwanych obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu od uwzględnionych części powództw;
15. nie obciążył pozwanych nieuiszczonymi kosztami sądowymi od uwzględnionych części powództw.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 28 maja 2001 roku Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Z., wydał wyrok, którym zasądził od (...) Przedsiębiorstwa (...) w Z. na rzecz:

- J. F. kwotę 2.100 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2000 roku;
- na rzecz K. K., E. J., M. K., M. R. i R. M. po 2.100 złotych dla każdej z nich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2000 roku;
- na rzecz E. W., E. O., J. K. (1) oraz A. N. (1) po 2.100 złotych dla każdej z nich z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2000 roku;
- na rzecz E. N. kwotę 2.100 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2000 roku;
- na rzecz D. S. kwotę 1.400 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2000 roku;
- na rzecz K. G. (1) kwotę 1.400 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2000 roku;
- na rzecz K. G. (2), E. M. oraz R. W. kwoty po 1.400 złotych dla każdej z nich z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2000 roku;
- na rzecz A. B. kwotę 700 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2000 roku.

Wszystkie zasądzone kwoty, są kwotami brutto. W punkcie 2 wyroku Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 700 złotych, w stosunku do każdej z powódek.

Od przedmiotowego wyroku W. P. wniósł apelację, którą Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 30 stycznia 2002 roku oddalił w całości.

Sporny wyrok został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na rzecz pozwanych, z wyjątkiem K. G. (2) oraz A. N. (1), w dniu 4 marca 2002 roku. W imieniu pozwanych, na których rzecz nadano w tym dniu klauzulę wykonalności, występował adwokat, który działając w imieniu każdej z nich, złożył w dniu 16 kwietnia 2002 roku (data wpływu do kancelarii komorniczej) do ówczesnego Komornika Sądowego Rewiru I-go przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. wnioski o wszczęcie egzekucji na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego z ograniczeniem jej o kwotę 700 złotych, wobec jej dobrowolnego uiszczenia na rzecz reprezentowanych przez niego wierzycielek przez W. P.. W dniu 11 lutego 2003 roku W. P. odebrał zawiadomienie o wszczęciu przez Komornika Sądowego C. K. poszczególnych postępowań egzekucyjnych:

- Km 646/02 z wniosku A. B.;
- Km 647/02 z wniosku E. W.;
- Km 648/02 z wniosku D. S.;
- Km 649/02 z wniosku M. R.;
- Km 650/02 z wniosku E. O.;

- Km 651/02 z wniosku E. N.;
- Km 652/02 z wniosku J. F.;
- Km 653/02 z wniosku K. G. (1);
- Km 654/02 z wniosku E. J.;
- Km 655/02 z wniosku J. K. (1);
- Km 656/02 z wniosku K. K.;
- Km 657/02 z wniosku R. M.;
- Km 658/02 z wniosku M. K.;
- Km 659/02 z wniosku E. M.;
- Km 660/02 z wniosku R. W..

Przedmiotowy wyrok został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na rzecz K. G. (2) w dniu 31 stycznia 2002 roku. Wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie spornego tytułu wykonawczego K. G. (2) do Komornika Sądowego ówczesnego Rewiru I-go przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. w dniu 18 listopada 2003 roku (data wpływu do kancelarii komorniczej). W dniu 29 listopada 2003 roku Komornik wystawił zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, adresowane do powoda. Komornik wszczął egzekucję pod sygn. Km 3380/03.

W związku ze zbiegiem egzekucji sądowej i administracyjnej do rachunków bankowych W. P., mającego miejsce między Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K., a Naczelnikiem Urzędu Skarbowego W. – P. w W. w przedmiotowych sprawach egzekucyjnych prowadzonych z wniosku pozwanych, z wyjątkiem sprawy z wniosku K. G. (2) (sygn. akt

Km 3380/03), Sąd Rejonowy w Zgierzu postanowieniem z dnia 6 lutego 2004 roku wyznaczył Urząd Skarbowy W. – P. w W. (Naczelnika Urzędu Skarbowego) do dalszego, łącznego prowadzenia egzekucji, co do których nastąpił zbieg.

W związku z powołanym rozstrzygnięciem Komornik wydał w sprawach Km 646/02,

Km 647/02, Km 648/02, Km 649/02, Km 650/02, Km 651/02, Km 652/02, Km 653/02,

Km 654/02, Km 655/02, Km 656/02, Km 657/02, Km 658/02, Km 659/02, Km 660/02 w dniu 10 września 2004 roku postanowienia o przekazaniu akt komorniczych do Urzędu Skarbowego W. P., celem dalszego prowadzenia egzekucji, ustalając także stan każdej ze spraw poprzez wskazanie niewyegzekwowanych kwot wynikających ze spornego tytułu wykonawczego. W sprawie Km 3380/03 prowadzonej na wniosek K. G. (2), postanowienie o przekazaniu akt Urzędowi Skarbowemu W. P. Komornik wydał

w dniu 24 września 2004 roku.

Komornik w toku egzekucji wyegzekwował część kwot odsetek ustalonych

na podstawie spornego tytułu wykonawczego oraz kosztów procesu, nie wyegzekwował natomiast należności głównych. W przypadku A. B. należność główna,

w kwocie 700 złotych została w całości zaspokojona przed wszczęciem egzekucji, wobec tego Komornik egzekwował jedynie odsetki i koszty egzekucji, które także nie zostały zaspokojone w całości.

W dniu 12 października 2004 roku akta egzekucyjne zostały doręczone Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. P.. Administracyjny organ egzekucyjny, nieprzerwanie od dnia przekazaniu mu sprawy prowadzi postępowania egzekucyjne, zgodnie z postanowieniem Sądu z dnia 6 lutego 2004 roku, na podstawie spornych tytułów wykonawczych. W dniu 27 stycznia 2014 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego dokonał zajęcia w toku przedmiotowej egzekucji prawa majątkowego przysługującego powodowi, stanowiącego świadczenie z zaopatrzenia emerytalnego oraz z ubezpieczenia społecznego. A. N. (1) zmarła w dniu 26 marca 2015 roku.

Pismem z dnia 24 marca 2014 roku, nadanym w dniu 26 marca 2014 roku W. P. zwrócił się do Banku (...) S.A. o wydanie dokumentacji księgowej wykazującej dokonanie przez powoda przelewów na rachunki pozwanych.

W odpowiedzi na pismo powoda z dnia 24 marca 2014 roku, Bank (...) S.A.

I Oddział w Z. wskazał, iż okres przechowywania dokumentacji księgowej wynosi 6 lat, wobec tego nie posiada informacji żądanych przez powoda, dotyczących lat 2001 – 2002.

Pismem z dnia 23 kwietnia 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym

w Z. C. K. zastępowany przez Komornika Sądowego A. S. poinformował powoda, że ostatnie postępowanie egzekucyjne przeciwko W. P. o egzekucję należności wynikających ze stosunku pracy zostało wszczęte

w dniu 18 listopada 2003 roku, a następnie, stosownie do postanowienia Sądu Rejonowego

w Z. z dnia 6 lutego 2004 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I Co 1360/03, wszystkie postępowania egzekucyjne przeciwko powodowi o egzekucję tychże świadczeń, zostały przekazane Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. P..

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2014 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P., wydanym w następstwie rozpoznania wniosku W. P., odmówił zawieszenia postępowania egzekucyjnego toczącego się przeciwko niemu, wskutek przejęcia przez Naczelnika Urzędu Skarbowego egzekucji prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. pod sygn. akt Km 646/02, Km 647/02, Km 648/02, Km 649/02, Km 650/02, Km 651/02, Km 652/02, Km 653/02,

Km 654/02, Km 655/02, Km 656/02, Km 657/02, Km 658/02, Km 659/02, Km 660/02,

Km 3380/03.

Pismami z dnia 24 kwietnia 2015 roku powód zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. oraz do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział

w W. z zapytaniem czy w okresie od otrzymania dokumentów w sprawie IV P 203/00 toczącej się przed Sądem Rejonowym Sądem Pracy w Z. były zgłaszane przez pozwane jakieś roszczenia. W odpowiedzi Naczelnik Urzędu Skarbowego wskazał, że pozwane nie zgłaszały żadnych roszczeń oraz, iż nie prowadzi on postępowania egzekucyjnego z wniosku A. N. (1). Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi poinformował natomiast powoda, iż pozwane nie zgłaszały mu żadnych roszczeń oraz nie było prowadzone postępowanie administracyjne w stosunku do powoda jako płatnika składek.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, które uznał za wiarygodne. Sąd oparł się na niewiarygodnych kserokopiach niektórych dokumentów, z uwagi na to, iż nie były one kwestionowane przez strony, a jednocześnie ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd nie uznał natomiast, iż dokumenty w postaci kserokopii pism Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. z dnia 13 maja 2015 roku oraz pisma wystawionego w dniu 15 maja 2015 roku przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., stanowią dowód na okoliczność, iż świadczenia wynikające ze spornego tytułu wykonawczego zostały przez powoda w całości uiszczone, wobec tego zakończone zostały wszelkie związane z nim postępowania egzekucyjne. Wbrew twierdzeniom powoda, dokumenty te w żadnym stopniu nie wskazują na to, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko niemu na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego,

w następstwie przekazania egzekucji przez Komornika, zostały umorzone, a roszczenia nim stwierdzone – zaspokojone. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. wskazał jedynie, iż pozwane nie zgłaszały względem niego żadnych roszczeń po przekazaniu mu egzekucji. Niezależnie od znaczenia tego twierdzenia, z całą pewnością nie dotyczyło ono tego, iż egzekucja prowadzona przeciwko pozwanym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego została umorzona. Wynika to już z samej treści tego pisma. W jego ostatnim zdaniu Naczelnik wskazał bowiem, że organ egzekucyjny, nie prowadzi postępowania egzekucyjnego z wniosku A. N. (1), co a contrario sugeruje, iż prowadzi je przeciwko pozostałym pozwanym. Niezależnie od powyższego w postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2014 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. potwierdził okoliczność, iż prowadzi przedmiotowe postępowanie egzekucyjne, odmawiając powodowi jego zawieszenia. Także z pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 maja 2015 roku nie wynika w żadnym stopniu, aby egzekucja prowadzona przez Naczelnika Urzędu Skarbowego została umorzona. Treść obu pism stanowi jedynie bezpośrednią odpowiedź na pytanie wystosowane do nich przez powoda, które nie dotyczyło w żadnej

mierze tego, czy przeciwko pozwanym nadal toczy się egzekucja na podstawie spornego tytułu wykonawczego. Nadto, niezależnie od powyższego, sam powód na rozprawie w dniu 20 października 2015 roku potwierdził, iż Naczelnik Urzędu Skarbowego prowadzi przeciwko niemu egzekucję, która nigdy nie była zawieszona. Podkreślić należy, iż złożone przez powoda pisma – wniosek do banku (...) S.A. oraz odpowiedź banku, w żaden sposób nie zwalniają go ze spoczywającego na nim ciężaru dowodu, w zakresie wykazania spełnienia należności, zgodnie z twierdzeniami pozwu. Kserokopie wskazanych dokumentów stanowią jedynie dowód tego co w nich stwierdzono, tj. tego, iż powód zwrócił się do banku z zapytaniem o dokumentację księgową, a bank stwierdził, iż jej nie posiada, z uwagi na zbyt odległy okres, którego dotyczyła.

Ustalając, że powód, przed wszczęciem egzekucji, uiścił na rzecz pozwanych kwoty po 700 złotych, objęte rygiem natychmiastowej wykonalności w spornym wyroku, Sąd oparł się na aktach egzekucyjnych, z których wynika, iż już we wnioskach egzekucyjnych (poza wnioskiem K. G. (2)) wskazano, że W. P. uiścił na rzecz pozwanych – wierzycielek, kwoty po 700 złotych, wobec czego prowadzenie egzekucji na podstawie spornego tytułu wykonawczego, w stosunku do każdej z nich, ma być ograniczone o tę kwotę. Okoliczność ta została ponadto potwierdzona przez same pozwane oraz ich pełnomocników. Jedynie K. G. (2) nie potwierdziła wprost, iż otrzymała od powoda kwotę 700 złotych przed wszczęciem egzekucji. We wniosku o wszczęcie egzekucji wskazała jednak, iż należność główna, której dochodzi, wynosi 700 złotych. Mając na uwadze, iż w spornym wyroku Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 1.400 złotych oraz okoliczność, że w przypadku wszystkich pozostałych pozwanych powód uiścił na ich rzecz kwotę 700 złotych tuż po uprawomocnieniu się wyroku, Sąd uznał, że taka sytuacja miała miejsce również w przypadku K. G. (2). Pozwana ta sama zresztą wskazała, iż otrzymała od powoda część kwoty, nie precyzując jednak dokładnie o jaką kwotę chodzi.

W rozpatrywanej sprawie Sąd wydał wyrok częściowy na podstawie art. 317 k.p.c., który w § 1 stanowi, iż Sąd może wydać wyrok częściowy, jeżeli nadaje się do rozstrzygnięcia tylko część żądania lub niektóre z żądań pozwu; to samo dotyczy powództwa wzajemnego. W toku postępowania Sąd powziął wiadomość, iż już po wytoczeniu powództwa, w dniu 26 marca 2015 roku, zmarła jedna z pozwanych – A. N. (2). Mając na uwadze powyższe Sąd zawiesił postępowanie w sprawie w stosunku do niej, na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. w myśl którego Sąd zawiesza postępowanie z urzędu m.in. w razie śmierci strony. Tym samym wydanie wyroku względem wszystkich pozwanych było niemożliwe, z tego też powodu Sąd wydał wyrok częściowy, rozpoznając powództwo co do pozostałych pozwanych.

W toku postępowania, powód pismem z dnia 6 listopada 2015 roku cofnął powództwo względem A. B., bez zrzeczenia się roszczenia.

Stosownie do treści przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z treścią

art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Powód cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia, jednak pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie. Cofnięcie powództwa wobec A. B. jest wynikiem przyznania przez nią, że cała należność została przez powoda uiszczona, a zatem nie można tu mówić o jakimkolwiek zagrożeniu interesów pracownika. Uznając zatem zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. cofnięcie pozwu za dopuszczalne, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., postępowanie co do A. B. należało umorzyć.

Odnosząc się do istoty sprawy, Sąd wskazał, iż powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wniesione przez powoda jest jedną z form merytorycznej obrony dłużnika przed egzekucją. Powództwo to, zwane powództwem opozycyjnym, nie służy jednak ponownemu merytorycznemu rozpoznaniu sprawy, która została zakończona prawomocnym orzeczeniem, bowiem zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia w drodze powództwa opozycyjnego nie jest możliwa.

Podstawy na jakich można żądać w drodze powództwa pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności wymienia art. 840 § 1 k.p.c..

Podstawa powództwa opozycyjnego, wskazana w § 1 pkt 2 powołanego artykułu dotyczy sytuacji, gdy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Gdy tytułem tym jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Przez zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane należy rozumieć zdarzenie materialnoprawne, z którymi łączy się powstanie, zmiana albo wygaśnięcie stosunku cywilnoprawnego. Zarzut spełnienia świadczenia wskazany w dalszej części przywołanego przepisu, bez wątplenia stanowi jedno z takich zdarzeń.

W niniejszej sprawie powód wskazał, iż świadczenia stwierdzone spornym wyrokiem zostały pozwanym w całości zapłacone. Nadto, zdaniem powoda, z uwagi na brak jakichkolwiek działań ze strony pozwanych, zmierzających do wyegzekwowania przedmiotowych świadczeń oraz upływ 10 lat, roszczenia pozwanych uległy przedawnieniu.

Powołane przez powoda okoliczności pozwalają zakwalifikować jako podstawę jego żądania art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.. W. P. powołał się bowiem na zdarzenia, które nastąpiły już po wydaniu tytułu egzekucyjnego (w niniejszej sprawie w postaci wyroku), które spowodowały wygaśnięcie zobowiązania (spłata należności stwierdzonych spornym wyrokiem) oraz powodujące, że świadczenia stwierdzone spornym tytułem wykonawczym nie może być egzekwowane (zarzut przedawnienia).

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia, Sąd wskazał na treść art. 125

§ 1 k.c., w myśl którego roszczenie stwierdzone m.in. prawomocnym orzeczeniem sądu, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Konsekwencją przedawnienia roszczenia jest utrata możliwości korzystania przez wierzyciela z przymusu państwowego, zarówno w celu dochodzenia roszczenia stwierdzonego takim orzeczeniem jak i jego egzekwowania. Tym samym wierzyciel traci możliwość egzekucji roszczenia, nawet jeśli jest ono zasądzone prawomocnym wyrokiem.

Dla oceny zasadności zarzutu przedawnienia podniesionego przez powoda, niezbędnym jest również analiza treści art. 123 § 1 k.p.c. Artykuł ten stanowi, iż „bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia”.

Powołany przepis jednoznacznie wskazuje, iż bieg terminu przedawnienia roszczenia, przerywa m.in. złożenie do właściwego organu wniosku o wszczęcie egzekucji. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika natomiast, iż poza K. G. (2), której wniosek wpłynął do Komornika w dniu 18 listopada 2003 roku, pozostałe pozwane złożyły wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie spornego tytułu wykonawczego, w dniu 16 kwietnia 2002 roku. Mając na uwadze, iż przedmiotowy wyrok stał się prawomocny z dniem 30 stycznia 2002 roku, tj. z dniem wydania przez Sąd Okręgowy wyroku oddalającego apelację (...) Przedsiębiorstwa (...) w Z., a następnie, w dniu

31 stycznia 2002 roku Sąd nadał wyrokowi klauzulę wykonalności na rzecz K. G. (2), a w dniu 4 marca 2002 roku na rzecz pozostałych pozwanych, oczywistym jest,

iż 10-letni termin przedawnienia nie upłynął przed wszczęciem postępowań egzekucyjnych. Jednocześnie, wszczęcie egzekucji na podstawie spornego tytułu wykonawczego, skutecznie przerwało bieg przedawnienia. Okoliczność, iż następnie, w skutek postanowienia tutejszego Sądu z dnia 6 lutego 2004 roku, egzekucje zostały przekazane do dalszego łącznego prowadzenia Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. P., nie miała wpływu

na bieg terminu przedawnienia bowiem egzekucja pozostaje w toku. Przekonanie powoda będącego dłużnikiem, że pozwane były bierne jest zatem sprzeczne z rzeczywistością, a brak dostatecznej dbałości organu prowadzącego egzekucję o jej sprawne zakończenie nie ma wpływu na bieg przedawnienia. Dopiero po prawomocnym umorzeniu poszczególnych postępowań egzekucyjnych 10-letni termin przedawnienia może zacząć biec na nowo. Podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia roszczenia, uznać należało za bezzasadny.

Również drugi z zarzutów powoda, na których oparł on rozpatrywane powództwo,

tj. zarzut spełnienia roszczenia po powstaniu tytułu egzekucyjnego, w ocenie Sądu I instancji był bezzasadny. Powód nie podolał bowiem spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu. Sąd wskazał, iż w postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 kodeksu cywilnego. Stanowi on, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa na kim ciąży skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialnoprawnym. Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Powód na okoliczność spłacenia roszczeń pozwanych powołał jedynie pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.. Stanowią one odpowiedź wskazanych podmiotów, na zapytanie powoda o to, czy pozwane zgłaszały jakiegokolwiek roszczenia w okresie od otrzymania dokumentów w sprawie IV P 203/00 toczącej się przed Sądem Rejonowym Sądem Pracy w Z.. Pisma te, już z samego tylko względu na sformułowanie przez powoda przedmiotowego zapytania, nie stanowiły w żadnym stopniu dowodu na okoliczność spłacenia przez niego spornych roszczeń. Powód nie sprecyzował w nich o jakie roszczenia chodzi oraz względem kogo miałyby być zgłaszane. Przyjmując, iż chodzi o roszczenia względem powoda, wynikające ze spornego tytułu wykonawczego, stwierdzić trzeba, iż pytanie to można by rozumieć w ten sposób, czy pozwane wniosły o rozszerzenie egzekucji. Jednak i ta okoliczność, zdaniem Sądu pozostaje bez znaczenia, dla stwierdzenia czy roszczenie pozwanych zostało zaspokojone. Istotą jest to, że Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. nieprzerwanie od daty przekazania mu egzekucji przez Komornika, prowadzi postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi. Okoliczność, iż w pewnym okresie Naczelnik nie podejmował kolejnych, faktycznych czynności egzekucyjnych, nie wpływa na ocenę, iż egzekucja formalnie cały czas jest w toku. Skoro zaś egzekucja ciągle trwa, stwierdzić należy, iż całość roszczenia nie została wyegzekwowana, w innym wypadku organ egzekucyjny zakończyłby postępowanie egzekucyjne. Zważyć przy tym należy, że wyegzekwowane kwoty nie są traktowane tak jak spłata należności bezpośrednio przez dłużnika bowiem egzekucja prowadzi „skonsumowania” wykonalności tytułu, co wyklucza możliwość pozbawienia go tej wykonalności do wysokości kwot wyegzekwowanych.

Zdaniem Sadu powództwo było zatem zasadne jedynie w zakresie kwot po 700 złotych, bezspornie uiszczonych przez powoda na rzecz pozwanych przed wszczęciem egzekucji, tym samym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, oddalając w punkcie 2 powództwo w pozostałej części.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. W rozpatrywanej sprawie po stronie pozwanej występowało czterech profesjonalnych pełnomocników ustanowionych z urzędu. Wnieśli oni o przyznanie im wynagrodzenia za udzieloną pozwany pomoc prawną z urzędu, które nie zostało uiszczone, wskazując, że wynagrodzenie każdego z pełnomocników ma zostać obliczone według wartości przedmiotu sporu przyjętej przez Sąd, a zatem od wartości należności głównych. Mając na uwadze, iż powód w części przegrał sprawę, Sąd obciążył go kosztami wynagrodzenia tychże pełnomocników, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Tak też w pkt od 4 do 8 wyroku, Sąd przyznał na rzecz wskazanych pozwanych, tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego pełnomocników z urzędu, kwoty po 492 złote dla każdej z pozwanych reprezentowanej przez pełnomocnika z urzędu, co do których wysokość roszczenia stwierdzonego spornym tytułem wykonawczym wyniosła 2.100 złotych (powód przegrał w 2/3) oraz po 110,70 złotych dla pozwanych, co do których wysokość spornego roszczenia wynosiła 1.400 złotych (powód przegrał w 1/2). Wyjściowe kwoty wynagrodzenia pełnomocników Sąd powiększone o stawkę podatku VAT ustalił na podstawie odpowiednio § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 3 oraz § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) mającego zastosowanie zgodnie z § 21 Rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz.1804.) stanowiącego, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

O przyznaniu na rzecz pełnomocników pozwanych kwot wskazanych w pkt 9 – 13 wyroku, tytułem części wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu

od uwzględnionej części powództwa, Sąd orzekł na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia

6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. 2015.507 j.t.), w myśl którego koszty pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu ponosi Skarb Państwa - w związku z art. 100 ust. 1 i a contrario art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (t.j. Dz. U. 2014.1025).

W pkt 14 wyroku Sąd postanowił nie obciążać pozwanych obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu od uwzględnionych części powództw orzekając na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie, z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Zdaniem Sądu za zastosowaniem wskazanego przepisu przemawia nie tylko fakt, że pozwane są byłymi pracownikami powoda, który od kilkunastu lat nie uiścił większości zasądzonych im kwot z tytułu odpraw, ale również to, że pozwane już składając wnioski egzekucyjne wskazywały na zapłatę kwot po 700 zł i ograniczyły w tym zakresie egzekucje, pomimo dysponowania tytułami na całość zasądzonych kwot. Wprawdzie nie ma to wpływu na możliwość uwzględnienia żądania pozbawienia tytułów wykonalności w tej części, ale jednoznacznie wskazać należy, że żądanie to nie było celowe przy takim dobrowolnym i rzetelnym ograniczeniu egzekucji przez pozwane. Nadto pozwane przyznając zapłatę mogłyby skorzystać z art. 101 k.p.c. gdyby tylko uznały powództwo w tej części przy pierwszej czynności, czego nie uczyniły jedynie z braku świadomości istnienia takiej regulacji.

O nie obciążaniu pozwanych nieuiszczonymi kosztami sądowymi od uwzględnionych części powództw, Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (t.j. Dz. U. 2014.1025).

Apelację od powyższego orzeczenia w części oddalającej powództwo w stosunku do pozwanych J. F., E. J., M. K., D. S., K. G. (1), K. K., E. W., J. K. (1), E. O., R. M., M. R., K. G. (2), E. M., R. W., E. N., a także orzeczenia dotyczącego A. N. (1) wniósł powód. Apelacja objęto też orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż w wyniku nawałnych opadów wielkości 29,5 litra wody na 1 metr kwadratowy terenu w czasie burzy dnia 13.07.2008 roku przy równoczesnym uszkodzeniu zaworów burzowych zalane zostały całkowicie piwnice domu ściekami kanalizacji ulicznej oraz fekaliami kanalizacji 60 mieszkań w bloku powodując nieodwracalne zniszczenia przetrzymywanego w nich mienia w tym składowanych przez niego dokumentów finansowo-księgowych.

Skarżący wniósł o uwzględnienie załączonych do apelacji dowodów na wskazane okoliczności, których nie mógł przedłożyć na rozprawie w dniu 1.03.2016 roku ze względu na nieobecność spowodowaną bardzo złym stanem zdrowia, po serii napromieniowania T. w Centrum Onkologii Instytutu im. (...) w W., w którym jest leczony systematycznie od 29 września 2015 roku.

W uzupełnieniu apelacji dodatkowo podniósł, iż wobec opłacenia pozwanym całości zasądzonych kwot uważał, że sprawa się zakończyła. Podkreślił, iż żadna z pozwanych do dnia 13 maja 2015 roku nie zgłaszała roszczeń do Urzędu Skarbowego W. P. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.. Skarżący wskazał też, iż komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu wobec przedstawienia mu stosownych dokumentów potwierdzających twierdzenia powoda, aż do czasu przekazania dokumentów Urzędowi Skarbowemu W. P. nie podjął żadnych postępowań egzekucyjnych. Ponadto Urząd Skarbowy W. P. od września 2014 roku aż do czasu wystąpienia przez niego o umorzenie postępowania egzekucyjnego w styczniu 2014 roku nie egzekwował od niego żadnych kwot. Dopiero w rezultacie jego działania w styczniu dokonał zajęcia jego emerytury. Przy czym skarżący podkreślił, iż 2 listopada 2015 roku uchylił zajęcie i zwrócił potrącenia z emerytury. Powołując się na wyrok Sądu okręgowego w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie J. K. (2) zatrudnionej i zwolnionej w analogicznych jak pozwane warunkach wskazał, iż ich roszczenia należało oceniać jako nieuprawnione. J. K. (2) wystąpiła zaś o odprawę pieniężną już po wypłacie pozwanym zasądzonych kwot.

Mając to wszystko na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, pozbawienie wykonania tytułu wykonawczego lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu pierwszej instancji, celem ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnicy z urzędu pozwanych: D. S. K. G. (1), J. K. (1), M. R. oraz E. O., E. N. wnieśli o oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych oświadczając iż nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części.

Pełnomocnik z urzędu K. K., J. F., E. J. oraz R. M. na rozprawie w dniu 16 września 2016 roku wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych oświadczając iż nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części.

Pozwana K. G. (2) wniosła o oddalenie apelacji

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja w stosunku do A. N. (1) jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu, z kolei w stosunku do pozostałych pozwanych nie zasługuje na uwzględnienie. Orzeczenie sądu w tej części jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Na wstępie podnieść należy, iż apelacja skierowana przeciwko pozwanej A. N. (1) nie mogła być przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego.

Zgodnie z art. 367 § 1 kpc. apelacja do sądu drugiej instancji przysługuje od wyroku sądu pierwszej instancji. Powyższe określa zakres postępowania apelacyjnego adekwatnie do przedmiotu rozpoznania i przedmiotu orzeczenia postępowania pierwszoinstancyjnego to jest stanowi realizację zasad dyspozycyjności i zakazu orzekania ponad żądanie (art. 321 KPC) oraz dopuszczalności apelacji tylko od wyroku sądu pierwszej instancji a niedopuszczalności apelacji od braku rozstrzygnięcia w wyroku sądu pierwszej instancji (art. 367 § 1 KPC) (wyr. SN z 7.2.2008 r., II PK 163/07, niepubl.).

Niedopuszczalną jest zatem apelacja od wyroku nieistniejącego (sententia non existens). Strona nie może domagać się zmiany bądź uchylenia wyroku co do roszczenia, o którym sąd pierwszej instancji nie orzekł w sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy nie może żądać kontroli instancyjnej orzeczenia w przedmiocie, co do którego Sąd pierwszej instancji ostatecznie się nie wypowiedział (zob. orz. SN z 24.11.1971 r., I PR 75/71, OSNPG 1972, Nr 7, poz. 46).

W rozpoznawanej sprawie w apelacji powód domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności także w stosunku do pozwanej A. N. (1). Wniósł więc apelację w przedmiocie, który merytorycznie w ogóle nie został rozpoznany. Jak wynika wprost z treści i uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, wyrok częściowy nie dotyczył tej pozwanej. Postępowanie w tej części z uwagi na śmierć A. N. (1) zostało bowiem zawieszona. W związku z tym wniesienia apelacji od rozstrzygnięcia nieistniejącego w tym zakresie nie można było uznać za skuteczne.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 kpc apelację skarżącego skierowaną do tej pozwanej odrzucił.

W pozostałej części Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

W ocenie Sądu II instancji chybnym jest też twierdzenie apelacji, iż na gruncie rozpoznawanej sprawy zachodzą podstawy faktyczne do uwzględnienia powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W myśl art. 840 § 1 kpc. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaze, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Jak zasadnie podniósł Sąd I instancji oznacza to, iż w procesie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, Sąd nie może badać ponownie okoliczności decydujących o istnieniu wiarygodności stwierdzonej tym tytułem wykonawczym - merytorycznie rozstrzygać w przedmiocie przesądzonym prawomocnym wyrokiem – lecz badać nowo powstałe okoliczności sprawiające, iż potrzeba prowadzenia egzekucji się dezaktualizuje. Innymi słowy wniesienie powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności polega na zwalczaniu zasadności lub dopuszczalności egzekucji. Powództwo opozycyjne przewidziane w art. 840 KPC nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. W związku z tym nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 840 KPC (wyr. SN z 12.12.1972 r., II PR 372/72, L.). Wytoczenie powództwa przeciwegzekucyjnego powinno być skoncentrowane wyłącznie wokół analizy jego przesłanek, a nie istoty sprawy zakończonej już prawomocnie orzeczeniem stanowiącym tytuł wykonawczy (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny

z dnia 27 czerwca 2014 r. I ACa 1532/13 Legalis Numer 1067306). Zadaniem powództwa opozycyjnego nie jest weryfikacja prawidłowości prawomocnego orzeczenia, które - w braku odmiennych unormowań - wiąże sąd rozpoznający to powództwo. Powództwo z art. 840, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala jedynie na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i bezwzględnie musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych - podstawach wymienionych w pkt 1-3 omawianego przepisu. Por. też: uchwała SN z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85, OSNC 1985, nr 12, poz. 192; wyrok SN z dnia 21 lipca 1972 r., II CR 193/72, OSNC 1973, nr 4, poz. 68; postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 1973 r., II PZ 34/73, LEX nr 7295; postanowienie SN z dnia 18 marca 1971 r., I CZ 110/70, LEX nr 6896. Wytaczając powództwo opozycyjne dłużnik powinien wykazać, że tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy (por. H. Pietrkowski, [w:] Ereciński, Komentarz KPC, t. 4, 2009, s. 225).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy powód powołując się na fakt spłaty wszelkich zobowiązań w stosunku do pozwanych oraz wieloletni brak egzekwowania od niego zasądzonych na ich rzecz kwot przez uprawnione do tego organy egzekucyjne – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu oraz Urząd Skarbowy W. P., tych okoliczności nie wykazał. Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu Rejonowego, iż bezczynność tych organów zobligowanych do prowadzenia egzekucji sama w sobie twierdzeń powoda nie potwierdza. Znamiennym jest, że skarżący, na którym w tym zakresie niewątpliwie spoczywał ciężar dowodu żadnych dokumentów potwierdzających fakt spłaty wszystkich należności nie przedstawił. Natomiast jego twierdzenia w tej materii nie są wystarczające dla zmiany wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Podkreślić bowiem należy, iż twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12, poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w B. LEX nr 1294695). Nieistotne jest przy tym, iż powód wnosząc apelację uprawdopodobnił zdarzenie losowe w

postaci ulewy, która miała zniszczyć istotne dla sprawy dokumenty. Jeśli bowiem nawet niemożność przedstawienia poszczególnych dowodów na poparcie swych twierdzeń przez stronę, jest usprawiedliwiona okolicznościami nie czyni to w oczywisty sposób jej roszczeń zasadnymi. Żądanie powoda i powoływany przez niego fakt spłaty zobowiązań nie znajduje oparcia ani w oświadczeniach pozwanych ani w jakimkolwiek innym dokumencie pochodzącym, czy to od organów egzekucyjnych czy samego powoda jako ich byłego pracodawcy. Zaspokojenie w całości roszczeń objętych tytułem wykonawczym nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy. Na etapie apelacji bezspornym jest już natomiast brak przedawnienia roszczeń pozwanych z uwagi na wszczęcie przed upływem terminu wskazanego w art. 125 § 1 kc procesu egzekucji roszczeń przyznanych tytułem wykonawczym, który dotychczas nie został formalnie zakończony. W związku z powyższym zaskarżony wyrok jest w pełni prawidłowy.

Podkreślić także należy, iż wniosek przeciwny twierdzeniom powoda wynika z treści zażaleń wniesionych przez powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 6 lutego 2004 roku, w sprawie sygn. akt Km 3380/03, mocą którego wyznaczono Urząd Skarbowy W. – P. w W. do prowadzenia łącznej egzekucji.

Powód twierdził, w toku niniejszego postępowania, iż wszystkie kwoty wynikające ze spornych tytułów egzekucyjnych zostały przez niego zapłacone w latach 2001-2002, tymczasem w treści zażaleń z marca 2004 roku nie ma słowa na ten temat. Przeciwnie powód podkreśla, iż egzekucją winien zajmować się Komornik przy Sądzie R. w Z. bowiem ułatwi to porozumiewanie się między stronami. Należy z tego wyciągnąć prosty wniosek, iż w 2004 roku było jeszcze co egzekwować. Powód nie mógł zatem uiścić sprnych kwot do końca 2002 roku, jak obecnie twierdzi.

Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje podnoszony w apelacji fakt, iż w dniu 2 listopada 2015 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. uchylił zajęcie z dnia 27 stycznia 2014 roku. Bezwzględnie bowiem uchylenie przedmiotowego zajęcia nie świadczy o całkowitej spłacie spornych zobowiązań przez powoda. Podnieść należy, iż ze zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie wynika, iż przedmiotowe uchylenie zajęcia miało związek z wykryciem jakichkolwiek dokumentów potwierdzających twierdzenia powoda zgłoszone w procesie. Uchylenie zajęcia nie jest również równoznaczne z zakończeniem postępowania egzekucyjnego czy jego umorzeniem ze względu na spłatę świadczeń objętych tytułem wykonawczym, którego pozbawienia wykonalności powód się domaga. Tym samym wskazane okoliczności podniesione w apelacji nie mogą prowadzić do spodziewanych przez powoda skutków instancyjnych.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia jest również akcentowana przez skarżącego okoliczność oddalenia wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 2003 roku roszczeń o odprawę pieniężną innego pracownika J. K. (2) zatrudnionej i zwolnionej w analogicznych jak pozwane warunkach, wniesionego już po rzekomej wypłacie pozwanym zasądzonych kwot.

Odnosząc się do powyższego jeszcze raz wskazać należy, że przeciwko możliwości ponownego analizowania tych okoliczności przemawia fakt, iż orzeczenie sądowe, które w przedmiotowym postępowaniu stanowi podstawę tytułu wykonawczego korzysta z powagi rzeczy osądzonej, zaś prawomocny wyrok jak i postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy (art. 365 § 1 kpc). W konsekwencji to, że inny pracownik już po wydaniu wyroku, którego pozbawienia wykonalności powód się domaga, w analogicznych warunkach nie uzyskał jak pozwane dochodzonych świadczeń nie sprawia, iż prowadzenie egzekucji rozpoznawanym przypadkiem się dezaktualizuje.

O słuszności powództwa przeciwegzekucyjnego nie mogły decydować też okoliczności ogólne oparte na poczuciu krzywdy powoda wynikające z faktu, iż z różnych względów, po latach bezczynności organów egzekucyjnych nie był on w stanie bezpośrednio wykazać podnoszonej spłaty zobowiązań względem pozwanych. Do podstaw powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie należy bowiem nadużycie prawa z art. 5 kc. Artykuł 5 kc nie może stanowić skutecznej podstawy trwałego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 27 stycznia 1999 r. II CKN 151/98 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - I Wydział Cywilny z dnia 4 września 2014 r. I ACa 325/14 Legalis Numer 1091706). Tym samym przekonanie powoda,

iż egzekwowanie od niego świadczeń, które w jego przekonaniu wobec spłaty zobowiązań słusznie nie były objęte faktycznym postępowaniem organów egzekucyjnych na gruncie art. 840 kpc nie może okazać się skuteczne.

Reasumując - w kontekście powyższych rozważań - Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja w całości jest chybiona i jako taka nie może się ostać. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie i trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż na gruncie rozpoznawanej sprawy nie zostały spełnione przesłanki z art. 840 kpc pozwalające na pozbawienie w całości tytułu wykonawczego wykonalności.

Zaskarżony wyrok odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej, jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za II instancje orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 15 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 2 i § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2015 poz 1805) uwzględniając zwrot stawki podatku VAT.

J.L.